

Arrest

nr. 127 086 van 15 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE loco advocaat A. DESWAEF en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 september 2010 en heeft zich op 7 november 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 6 januari 2014.

1.3. Op 13 februari 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.D.R.R.L. (...), verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 30 januari 1972 in Cuscatancingo in San Salvador, El Salvador. U heeft hier tot augustus 2009 gewoond. U heeft uw middelbare school afgewerkt. U heeft sinds die tijd gewerkt als kassierster. U bent op 25 september 1998 getrouwd met R.A.I. (...) (O.V. xxx). U heeft drie zonen: E.E.R. (...), I.A.R. (...) en A.I.R. (...). E.E.R. (...) is op 28 april 2008 naar België gekomen maar heeft geen asiel aangevraagd. Uw jongste zonen vroegen samen met u en uw man asiel aan.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw man in El Salvador geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie El Salvador dienden te ontvluchten, verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing die werd betekend aan uw man R.A.I. (...):

Uw zoon E.E.R.A. (...) is in 2008 vertrokken uit El Salvador omdat hij dreigde gerekruteerd te worden door de Mara's (criminele straatbendes). Nadien was het enige tijd rustig. Toen ook uw andere zonen ouder werden, dreigde er opnieuw gevaar. U kreeg van uw werkgever het aanbod een huis van hem te huren met de optie het in de toekomst te kunnen kopen. Daarom verhuisde u in augustus 2009 naar Apopa in San Salvador. Op 25 september 2009 kwamen er enkele gewapende mannen langs van de Mara 18. Ze zeiden dat u vanaf nu elke week 50 dollar diende te betalen. U werd door hen bedreigd. U zei hen dat u geen geld had. Ze zeiden u dat ze later zouden terugkomen om het geld op te halen. In november stuurden ze een katholieke vrouw om het geld op te halen. U betaalde drie à vier keer en bent er toen mee gestopt. Op 23 december 2009 werd er met een granaat een aanval gepleegd op een voertuig waarin u zat en liep u ernstige verwondingen op (o.a. brandwonden aan uw benen en uw gezicht). U kon hierdoor niet gaan werken. Op 26 of 27 december 2009 kwamen leden van de Mara 18 opnieuw langs. Ze vroegen waarom u niet betaald had en dwongen u 150 dollar te betalen. U zei dat u slechts 15 dollar in huis had. Ze dreigden er ook mee iemand van uw familie te vermoorden indien u niet zou betalen. U leende het geld van uw werkgever en betaalde de Mara 18. Omdat het thuis niet meer veilig was, bent u verhuisd naar het huis van uw werkgever Bernardo in Soyapango, eveneens in San Salvador. U ging wel nog werken. Na enige tijd kwamen de Mara 18 u ook op uw werk zoeken en bent u ook gestopt met werken. U ging op 20 januari 2010 klacht indienen bij de politie. De politie zei u dat u beter kon betalen om problemen te vermijden. Uw familie in België zocht middelen om u naar België te laten overkomen. Op 5 april 2010 bent u samen met uw zoon A.I. (...) vertrokken uit El Salvador. Op 6 april 2010 kwamen jullie aan in België. Op 23 september 2010 zijn uw vrouw en andere zoon I.A. (...) vertrokken uit El Salvador. Zij kwamen aan in België op 24 september 2010.

Op 7 november 2011 hebben jullie samen asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u gedood te worden door de Mara's en vreest u dat uw zonen gerekruteerd zouden worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, uw paspoort, de paspoorten van uw zonen A.I. (...) en I.A. (...) voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw man R.A.I. (...). In hoofde van uw man werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Derhalve kan u evenmin een van deze statussen worden toegekend. Deze beslissing luidt als volgt:

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u

een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar El Salvador en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat het door u aangehaalde probleem gemeenrechtelijk van aard is. U zou El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen die u ontving van criminele bendes, de Mara's en in het bijzonder met de Mara 18 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Zij zouden u bedreigen en afpersen. U verklaarde dat deze bendes iedereen bedreigen die geld bezit of die familie in het buitenland heeft (gehoorverslag CGVS, p. 19 en L. (...), p. 10). Bovendien dient bijna iedereen rente te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze problemen situeren zich dus geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben bijgevolg geen betrekking op de criteria van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

Rekening houdend met de vaststelling dat u en uw familie pas meer dan één jaar na aankomst in België asiel hebben gevraagd (u kwam aan op 6 april 2010 in België en uw vrouw op 24 september 2010 en jullie vroegen pas asiel aan op 7 november 2011), dienen er ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verklaart dat u eerst niet van plan was om asiel aan te vragen omdat u zou terugkeren naar El Salvador eens de situatie zou veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 20 en L. (...) p. 12). Er heeft zich geen specifiek incident voorgedaan dat u deed besluiten toch asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Men zou verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is en er niet eerst meer dan één jaar mee wacht alvorens deze aan te vragen. Dit ondermijnt de ernst van uw vrees en uw nood aan internationale bescherming. Dit gegeven wordt nog versterkt door het feit dat uw zoon E.E.R.A. (...) sinds 28 april 2008 in België verblijft maar tot heden geen asiel heeft aangevraagd; nochtans zou hij volgens de verklaring van u en uw vrouw eveneens gevaar lopen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en L. (...) p. 5).

Daarnaast kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u op 20 februari 2010 een klacht bent gaan indienen bij de politie (vragenlijst, p. 3, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat het op 20 januari 2010 was dat u klacht bent gaan indienen (gehoorverslag CGVS, p. 15). U hiermee geconfronteerd, antwoordde dat u het niet meer weet en dat u zenuwachtig was op de dag van uw gehoor op DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze verklaring kan niet als verschoning aanvaard worden. Er werd u namelijk bij DVZ uitdrukkelijk gevraagd waarom u meer dan twee maanden wachtte alvorens klacht neer te leggen, namelijk twee maanden na de laatste keer dat de Mara's langskwamen, en u heeft hierop geantwoord (vragenlijst, p. 3, vraag 5). Daarnaast verklaarde uw vrouw op het CGVS dat u op 20 februari 2010 een klacht bent gaan indienen bij de politie (gehoorverslag L. (...), p. 8). Deze vaststelling is er slechts één van de vele die uw geloofwaardigheid ondermijnen.

Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u een maand (of twee) wacht alvorens klacht te gaan neerleggen bij de politie. De Mara 18 kwamen u op 26 of 27 december 2009 bedreigen bij u thuis. U heeft geen duidelijke verklaring waarom u zolang wachtte alvorens klacht in te dienen. Op DVZ verklaarde u dat u had gehoord dat de politie klachten overdroeg aan de Mara's en dat u daarom zolang gewacht heeft (vragenlijst, p. 3 vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat u niet zeker wist of u klacht wou gaan indienen en daarom zolang gewacht heeft (gehoorverslag CGVS, p. 18). Men zou verwachten dat, mocht u zich daadwerkelijk in gevaar gevoeld hebben en bescherming nodig gehad hebben, u niet zolang gewacht zou hebben alvorens klacht te gaan indienen. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens is het frappant dat u verklaarde dat jullie afgeperst en bedreigd worden door de Mara 18 (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ze zijn te erkennen aan hun tatoeages en kledij, zo zegt u (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12 en 13). Uw vrouw echter verklaarde dat jullie niet weten welke Mara jullie lastig vallen. Er zijn twee Mara-bewegingen (de Mara 13 en de Mara 18) actief in El Salvador maar het was volgens uw vrouw niet mogelijk te weten met dewelke u problemen had (gehoorverslag L. (...), p. 9). Het is niet aannemelijk dat u uw vrouw niet zou verteld hebben met welke Mara jullie precies problemen hebben. Daarbij aansluitend is het opvallend dat ook u op DVZ verklaarde niet te weten met welke Mara groepering u te maken had. U hiermee geconfronteerd verklaarde dat u het niet

gespecificeerd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 19); nochtans staat er te lezen dat u lastiggevallen werd door de Ms 3 of MS 18 (vragenlijst, p. 3, vraag 5). Dit alles ondermijnt jullie geloofwaardigheid. Daarnaast zitten er ook enkele onregelmatigheden in uw verklaringen omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Zo verklaarde u dat ze de eerste keer langskwamen op 25 september 2009 om een rente te eisen (gehoorverslag CGVS, p. 10). U kon toen niet betalen, dus gingen ze akkoord om later te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is echter weinig aannemelijk dat ze daarna nog meer dan een maand gewacht hebben alvorens geld te komen halen. Volgens uw verklaringen zouden ze pas in november om hun geld gekomen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). U zou toen drie à vier keer wekelijks na elkaar betaald hebben (gehoorverslag CGVS, p. 17 en L. (...), p. 8). Vervolgens zou u gestopt zijn met betalen, heeft op 23 december 2009 een incident plaatsgehad en zijn ze op 26 of 27 december opnieuw langsgesproken om geld te vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op een later moment echter verklaarde u dat u gestopt was met betalen omwille van het incident (gehoorverslag CGVS, p. 17). Dit is een enigszins andere volgorde van de gebeurde feiten die uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Bovendien verklaarde u dat ze u de eerste keer dat ze langskwamen op 25 september 2009 al bedreigden (gehoorverslag CGVS, p. 10, 13). Ze zouden er toen mee gedreigd hebben om iemand van uw familie te vermoorden mocht u niet betalen. Volgens uw vrouw zouden ze de eerste keer gewoon zijn langsgesproken om geld te vragen en pas op 26 of 27 december 2009 zouden ze deze bedreiging geuit hebben. Uw vrouw verklaarde nadrukkelijk dat ze u op 25 september 2009 niet bedreigd hebben (gehoorverslag L. (...), p. 9). Dit is opvallend en komt de geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast is het opmerkelijk dat er zich na 26 of 27 december geen incidenten meer hebben voorgedaan. De Mara's zouden u wel nog eenmaal komen zoeken zijn op uw werk maar zouden enkel naar u gevraagd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 17). U bent nog twee maanden in El Salvador gebleven en heeft geen verdere problemen gekend (gehoorverslag CGVS, p. 17). In deze periode heeft u (slechts) 2 à 3 weken verbleven bij uw werkgever Bernardo en u zou nergens anders ondergedoken gewoond hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). U verklaarde dat u naar zijn huis bent gegaan in januari (gehoorverslag CGVS, p. 17 en L. (...), p. 4) en bent pas in april 2010 vertrokken uit El Salvador. Hierdoor zit er vreemd genoeg een onderbreking van meer dan een maand in uw chronologie. Dit ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Men kan bovendien aannemen dat, mochten de Mara's echt alles van u weten en een groot netwerk hebben, ze u ook bij uw werkgever zouden gevonden hebben. Van een gewelddadige organisatie als de Mara 18 zou men verwachten dat ze de dreiging zouden opdrijven en u niet telkens enkele weken ongemoeid laten. Uw vrouw is overigens nog tot 23 september 2010 in San Salvador gebleven en heeft ook geen problemen meer gekend (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ze is pas eind januari/februari met haar werk gestopt en heeft tot dan geen problemen ondervonden. Volgens de verklaring van uw vrouw zouden uw neven in België u op 21 februari 2010 ingelicht hebben dat u en een van uw zonen naar België konden komen (gehoorverslag L. (...), p. 8). Ook u verklaarde dat uw zus rond de periode van de klacht uw vertrek uit El Salvador regelde (gehoorverslag CGVS, p. 11), toch bent u pas in april vertrokken. Dit is merkwaardig. Deze vaststelling ondermijnt uw noodzaak voor bescherming.

Ook in jullie verklaringen over het autoaccident dat u zou meegemaakt hebben, zitten er enkele opvallende zaken. Zo is het opmerkelijk dat dit incident noch aan de politie noch aan iemand anders mocht gemeld worden (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en L. (...) p. 11) maar dat de politie wel vaststellingen is komen doen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 L. (...) 10). Volgens uw verklaringen gebeurde de aanslag in het midden van de stad San Salvador en komen dit soort zaken niet zo vaak voor (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is dan ook merkwaardig dat dit incident door geen enkele media is opgepikt (gehoorverslag CGVS, p. 15). Daarnaast verklaarde u dat er naast u nog twee andere werknemers, de zoon, de dochter en de vrouw van Welfredo (de broer van uw werkgever) in de wagen zaten (gehoorverslag CGVS, p. 15). Volgens uw vrouw zat dan weer uw werkgever in de wagen (gehoorverslag CGVS L. (...), p. 10). Dat er ook over dit incident tegenstrijdige verklaringen bestaan tussen u en uw vrouw komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien heeft u dit accident bij DVZ niet vermeld (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit doet vermoeden dat de gebeurtenissen zich niet hebben voorgedaan zoals u ze vertelt.

Vervolgens verklaarde u dat de Mara 18 u nog steeds zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw buurvrouw en uw voormalige werkgever Bernardo zouden u hiervan op de hoogte gebracht hebben (gehoorverslag CGVS, p. 20). U zou nog steeds contact met hen hebben. Uw vrouw daarentegen verklaarde overtuigend dat dit informatie is die jullie niet bezitten omdat jullie geen contact meer hebben met mensen uit Popotlan (gehoorverslag CGVS L. (...), p. 12). Het is weinig aannemelijk dat u wel nog contact zou hebben en zou weten dat ze u nog zoeken en uw vrouw hier niet van op de hoogte zou zijn. Aangezien dit over een belangrijk element gaat m.b.t. uw relaas kan men verwachten dat u uw vrouw hiervan op de hoogte zou gebracht hebben. Gezien jullie beiden een tegenstrijdige

verklaring afleggen, wordt jullie geloofwaardigheid ondermijnd. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de Mara 18 u drie jaar na uw vertrek uit El Salvador nog steeds zou zoeken.

Het is eveneens opmerkelijk dat u verklaarde niet in het bezit te zijn van noodzakelijke documenten omdat deze nog in uw woning liggen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Toen u deze wou gaan ophalen waarschuwde uw buurvrouw u dat ze u nog steeds zoeken. U bent toen niet het huis binnengegaan en heeft uw documenten dus niet kunnen nemen. Dit is opmerkelijk daar u eerder verklaarde beetje bij beetje uw bezittingen te hebben overgebracht naar het huis van uw werkgever (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig waarschijnlijk dat u dan uw noodzakelijke documenten niet zou overgebracht hebben. Deze vaststellingen ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Daarnaast berust het feit dat uw zonen gerekruteerd zouden worden blijkbaar enkel en alleen op een vermoeden. Er is geen enkele aanwijzing dat zij zouden gerekruteerd worden. De Mara's zouden hen, op een uitzondering na (een oudere man zou hen hebben bedreigd en u heeft hem weggejaagd (gehoorverslag CGVS, p. 12)), nooit persoonlijk benaderd hebben. De Mara's zouden naar de scholen komen om jongeren te rekruteren. De Mara's zouden nooit geweld gebruikt hebben tegen uw zonen en hebben uw zonen nooit direct benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 11, 12). Uw zonen hadden de adolescentie bereikt en hierdoor dachten jullie dat ze gevaar liepen. Dit alles stoelt bijgevolg enkel op hypothesen van uwentwege. Uit informatie blijkt bovendien dat de Mara's jongeren rekruteren maar dat dit voornamelijk arme, dakloze en marginale jongeren betreft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uit jullie verklaringen blijkt dat dit niet opgaat voor uw familie. U en uw vrouw hadden beide een job (gehoorverslag CGVS, p. 6, 22), u had geen financiële problemen (gehoorverslag CGVS, p. 22) en uw kinderen gingen naar school (gehoorverslag CGVS, p. 12). U legde geen elementen voor die het tegendeel zouden doen aannemen. Bovendien zou dit probleem volgens uw verklaringen niet meer aan de orde geweest zijn in de hoofdstad San Salvador (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat El Salvador diende te ontvluchten omwille van de zware bedreigingen die u ontving van de Mara's. U toont bijgevolg niet aan dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw identiteitskaart en paspoort tonen uw identiteit aan en deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de identiteitskaart en paspoorten van uw vrouw A.D.R.R.L. (...) en zonen A.I. (...) en I.A. (...), alsook hun geboortecertificaten. Uw rijbewijs toont aan dat het u toegelaten is met een wagen te rijden maar toont niet uw problemen aan. De vliegtuigtickets bevestigen jullie aankomstdatum in België. De brief gericht aan DVZ houdt geen verband met uw problemen.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, R.A.I. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot R.A.I.

De Raad heeft in het arrest nr. 127 085 van 15 juli 2014 aan de echtgenoot van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker meent eveneens dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat.

Betreffende de toepassing van artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag en de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker, na citering van artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag, dat de argumenten van de verwerende partij welke doen besluiten dat zijn problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag, niet ernstig zijn en niet kunnen overtuigen. De verwerende partij stelt immers dat het aangehaalde probleem - bedreigingen en afpersing door de Mara's - van gemeenrechtelijke aard is, waarbij verzoeker vooreerst betwist dat het enkel om dat probleem zou gaan aangezien de vrees voor gedwongen rekrutering van de zonen door de Mara's een geëxpliciteerd motief was voor hen om te vluchten, dat uitdrukkelijk werd ontwikkeld tijdens het gehoor en vermeldt werd in het feitenrelaas. Verzoeker stelt dat hiernaar enkel werd verwezen door de verwerende partij in de laatste paragraaf van de bestreden beslissing, waarna hij citeert uit de UNHCR richtlijnen betreffende het bewijs in asielzaken. Verzoeker meent dat het voordeel van de twijfel dan ook aan hem zou moeten profiteren, gegeven de vaststaande elementen, en hem toelaten tot enig beschermingsstatuut, minstens tot een hervoorhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde toe te laten zijn standpunt te herzien na een ernstige studie betreffende de situatie in El Salvador. Ten tweede betwist verzoeker ook dat de twee problemen geen verband zouden houden met één van de criteria zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag, waarna hij een uiteenzetting geeft waarom hij van mening is dat zijn asielrelaas wel degelijk ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, meent verzoeker dat hij minstens aanspraak kan maken op het subsidiaire beschermingsstatuut zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, waarna hij voornoemd artikel citeert en betreffende punt b stelt dat de inhoud van dit onderdeel grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en dat dit onderdeel in concreto van belang is, dat op grond van de algemene situatie voor jonge adolescenten in de steden van El Salvador en mensen die een vast inkomen en familie in het buitenland hebben en waarvan wordt vermoed dat ze geld bezitten, moet worden besloten dat hij en zijn familie in de mate dat hij verschillende keren geweigerd heeft om verder te betalen en zijn drie zonen van de Mara's geëcarteerd heeft, het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Met betrekking tot het punt c, wijst verzoeker er op dat daarnaast het geweld dat de staat El Salvador en meer bepaald diens steden actueel kenmerkt, moet worden aangestipt, dat de impact er van op het leven van de gewone burger verre van beperkt is, dat hierbij kan verwezen worden naar een recent artikel dat verzoeker toevoegt aan zijn inleidend verzoekschrift. Volgens verzoeker bestaat er wel degelijk een reëel risico om het slachtoffer te worden van ernstige bedreiging voor zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en bestaat er dus een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Vervolgens betwist verzoeker de redenen waarom de verwerende partij van mening is dat hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te koesteren.

Ten eerste betwist verzoeker het motief dat hij geen enkel concreet bewijs heeft voorgelegd van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen en dat zijn verklaringen op zich onvoldoende overtuigend zouden zijn om op zich een bewijs te vormen. Omtrent het ontbreken van concreet bewijs herhaalt verzoeker wat hij reeds uiteenzette aangaande het bewijs in asielzaken en het voordeel van de twijfel en hij vraagt zich dan ook af welk 'concreet' bewijs de verwerende partij van hem redelijkerwijze zou kunnen verwachten, aangezien de aangevoerde feiten geen papieren bewijzen inhouden, behalve de klacht die hij bij de politie begin 2010 ging neerleggen, maar waarover hij ook vertelde dat die klacht niet serieus werd genomen en behandeld.

Ten tweede betwist verzoeker het motief dat zich vragen stelt over de nood aan bescherming aangezien hij en zijn familie pas meer dan één jaar na hun aankomst in België asiel hebben aangevraagd. Verzoeker verwijst naar wat hij en zijn echtgenote meedeelden tijdens de gehoren en stelt dat in hoofde van buitenlanders, die het Belgisch of internationaal juridisch systeem niet goed kennen en beheersen, die reden moeilijk als onbegrijpelijk kan voorkomen, dat het enkele feit dat hij en zijn echtgenote niet onmiddellijk asiel hebben aangevraagd dus niet voldoende is om te besluiten dat hun nood aan bescherming en de ernst van hun vrees ondermijnd zou zijn, dat ze immers familieleden in België

hebben, waar ze bij hun aankomst zijn gebleven en die in hun hoofde al een voldoende bescherming aanboden. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij verder argumenteert dat zonder dat er een specifiek incident zich heeft voorgedaan, hij en zijn familie dan toch besloten na meer dan een jaar asiel aan te vragen, dat er geen verbetering van de veiligheidssituatie in het herkomstland kwam en dit op zich voldoende kan zijn om hem en zijn familie te overtuigen toch langer in België te blijven en asiel aan te vragen, dat de verwerende partij hierdoor op onnauwkeurige wijze, zonder de realiteit en de context van zijn relaas in acht te nemen, handelde, dat het feit dat zijn oudste zoon in 2008 aankwam en ook geen asiel aanvraag daar niets aan verandert daar hij als minderjarige aankwam en er al familie in België leefde, zodat het voor de ouders niet direct onontbeerlijk was.

Vervolgens gaat verzoeker, in een derde onderdeel, in op de opmerkelijke vaststellingen aangaande zijn verklaringen.

Met betrekking tot de datum van de klacht die hij heeft ingediend bij de politie, meer bepaald de vastgestelde tegenstrijdigheid, stelt verzoeker dat hij expliciet vermeldde dat hij zenuwachtig was en het niet meer precies weet, wat volgens het CGVS niet verschoonbaar is. Verzoeker stelt dat de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen waarom het niet redelijk zou zijn dat hij zich tijdens het gehoor van het CGVS van 6 januari 2014, zijnde meer dan twee jaar na het indienen van de asielaanvraag en het beantwoorden van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), zou vergist hebben, dat de verwerende partij heeft nagelaten te verifiëren of de verklaring een tegenstrijdigheid inhoudt ofwel een vergissing zodat zij niet automatisch tot een tegenstrijdigheid kan besluiten.

Betreffende de klacht, stelt de verwerende partij ook dat het niet duidelijk is waarom hij zolang wachtte (2 maanden) om zijn klacht in te dienen sinds de Mara's hem op 26 of 27 december nogmaals thuis serieus kwamen bedreigen, dat dit vreemd is nu hij zowel op de DVZ als op het CGVS verklaarde dat hij al gehoord had dat de politie klachten overdroeg aan de Mara's, dat deze kwestie nogal complex en gevoelig lag en dat hij daarvoor bang was om de stap te zetten, dat het antwoord dat hij van de politie kreeg hem dan ook gelijk gaf, dat hij aangaf dat hij recht had op bescherming, doch de politieagent reageerde door zijn schouders op te halen en de klacht dan toch neer te schrijven, maar dat er verder nooit iets is van gekomen. Verzoeker geeft nog aan dat hij daarbovenop begin januari 2010 verhuisd was naar het huis van zijn werkgever waar hij verscholen leefde met zijn gezin en dus van een 'tijdelijke' bescherming genoot wat de hoogdringendheid van de nood aan bescherming door de staat een beetje deed afnemen.

Met betrekking tot het motief dat verzoeker zelfverzekerd verklaarde dat hij en zijn gezin afgeperst werden door de Mara's 18, duidelijk herkenbaar door hun tatoeages en kledij, terwijl zijn echtgenote niet kon vertellen met welke Mara's ze precies problemen hadden en dat hij op de DVZ zou verklaard hebben dat hij niet precies wist met welke Mara groepering ze te maken hadden, stelt verzoeker dat de zogenaamde tegenstrijdigheid met voorzichtigheid moet worden aangenomen, omdat, enerzijds, de verwerende partij geen verschil of nuance in haar vragen zetten of het nu over de problematiek van de gedwongen rekrutering van hun jongens ging of over de bedreiging en afpersing die thuis gebeurde voor de afbetaling van de zogenaamde renta, dat dit echter van belang is sinds hij en zijn gezin in augustus 2009 verhuisden naar Popotlan, en dus mogelijk met verschillende groepen Mara's in contact kwamen, dat wat de gedwongen rekrutering van hun jongens betreft en dus de problematiek die grotendeels plaatsvond toen zijn gezin nog in Cuscatancino woonde, hij verklaarde 'Zowel degene die bij mij thuis kwamen als degene op school kwamen waren zowel afwisselend de mara 18 als de mara 13, beiden deden het', dat het enkel betreffende de problematiek van de bedreiging en de afpersing is dat hij duidelijker wist dat om welke groep Mara's het ging, maar dat hij in dezelfde zin specificeerde dat na de invoering van de anti-mara's-Wet en het "mano-dura"plan 'degene met tatoeages zich meer achter de schermen bezig hielden omdat ze die tatoeages niet mochten laten zien, maar dan werden ze getatoeëerd aan de binnenzijde van hun onderlip waardoor de overheid ze niet kon herkennen', dat dit ook wordt bevestigd door het document Refworld toegevoegd aan het administratief dossier, waarna hij citeert uit het voornoemde document. Hij vervolgt dat zijn echtgenote niet precies heeft kunnen zeggen met welke groep Mara's ze problemen kregen, doch dat dit, gezien de context, ook niet zo verwonderlijk is. Anderzijds is het volgens verzoeker steeds hij die in direct contact was met de Mara's, wat des te meer verantwoordt dat zijn echtgenote niet precies wist om welke groepering van Mara's het ging, dat zoals door hem werd uitgelegd, het niet zo is dat de Mara's 13 en 18 ver van elkaar zouden zijn, integendeel, drie straten verder kom je dan weer terecht in het 'gebied' van de andere vijandige bende, dat door de vragen erg vaag te stellen, en niet preciezer te zijn geweest omtrent de tijdstippen van de

problemen waarover de identiteit van de Mara's gevraagd was, de verwerende partij verweten kan worden onnauwkeurig te hebben gehandeld.

Betreffende de chronologie van de gebeurtenissen, meent verzoeker dat de verwerende partij hen verschillende onregelmatigheden verwijt die echter niet doorslaggevend zijn, dat de verwerende partij argumenteert dat hij verward geantwoord zou hebben doordat hij in het begin van het gehoor verklaard heeft gestopt te zijn met betalen begin december 2009, dan een auto-accident heeft voorgehad rond 23 december, voordat de Mara's terug langskwamen om weer een 'renta' te vragen, dat het feit dat hij later tijdens het gehoor antwoordde gestopt te zijn met betalen van die renta door zijn auto-accident geenszins tegenstrijdig is met het voorgaande, integendeel, dat het aanvullende informatie is die bijdraagt tot het reconstrueren van het relaas in zijn volledigheid, dat er logischerwijze kan begrepen worden dat hij na vier keer te hebben betaald gedurende de maand november het opgelegde ritme niet meer aankon doordat zijn financiële reserves niet onbepikt waren, en dat door het auto-accident waarin hij betrokken geraakte, hij arbeidsongeschikt was voor een paar weken en redelijkerwijze nog minder de mogelijkheid had om die opgelegde renta, die daarbovenop toegenomen was, te betalen toen de Mara's eind december 2009 terug langskwamen bij hem thuis.

Met betrekking tot het motief dat hij beweerde dat zijn gezin al bij de eerste passage van de Mara's in september 2009 bedreigd werden met de dood indien hij de renta niet zou betalen, terwijl zijn echtgenote tijdens haar gehoor nadrukkelijk zou gemeld hebben dat de doodsb bedreigingen niet bij de eerste passage van de Mara's geuit werden maar slechts in december, toen de Mara's na het auto-ongeluk terug langskwamen, stelt verzoeker dat, ook al beweerde zijn echtgenote te goeder trouw dat de doodsb bedreigingen nog niet tijdens de eerste passage gebeurden, dat zij niet aanwezig was toen ze langskwamen, wat ook zijn echtgenote bevestigde, dat daarom verschillende verklaringen ook niet per se als tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd maar eerder als onnauwkeurigheden of misvattingen van de werkelijke situatie.

Verzoeker meent dat de verwerende partij werkelijk gebruik maakt van de lange tijd die al verlopen is sinds de gebeurtenissen (meer dan 4 jaar) om hem doelbewust gebrekkige verklaringen te laten uitspreken zonder daarop dieper in te gaan om te zien of het om tegenstrijdigheden gaat dan wel om onnauwkeurigheden, dat in plaats van hem nog tijdens het gehoor te confronteren met zijn gebrekkige verklaringen en meer uitleg te vragen, de verwerende partij gehaaste conclusies maakt en hem verwijt dat er meer dan een maand onderbreking is in de chronologie tijdens de onderduikingsperiode vooraleer hij El Salvador ontvluchtte, dat deze vaststelling betreffende de onzorgvuldige behandeling van zijn zaak kan worden uitgebreid naar andere argumenten die de verwerende partij nog verder aanvoerde, daaronder het feit dat zijn familie die in België woont hem eind februari 2010 verwittigd zou hebben dat ze hem en zijn gezin naar België zouden overbrengen, maar dat dit pas begin april gebeurde wat hem en een van zijn zonen betreft, en in september wat zijn echtgenote en andere zoon betreft, dat de familieleden dan een maand nodig hebben om financieel en praktisch gezien zo een reis naar België te organiseren, niet onredelijk kan geacht worden gezien de omstandigheden van deze zaak, vooral omdat hij dat nog uitdrukkelijk had uitgelegd tijdens het gehoor waar hij stelde dat zijn zus niet meteen voldoende geld had om tickets te kopen en het tijd in beslag nam, dat daarom de conclusie van de verwerende partij dat ook deze vaststelling de noodzaak aan bescherming ondermijnt op geen enkele redelijke grond steunt.

Betreffende het auto-accident is de verwerende partij verbaasd dat het incident niet vermeld mocht worden aan de politie terwijl ze toch het ongeval kwamen vaststellen, zo stelt verzoeker. Verzoeker bekritiseert de motieven met betrekking tot het auto-accident.

Met betrekking tot het feit dat de Mara's verzoekers familie nog steeds zouden opzoeken, kan, volgens verzoeker, gezien de moeilijke omstandigheden waarin de gehoren van hem en zijn echtgenote verliepen en de talrijke vertalingsonnauwkeurigheden, geen blind vertrouwen gehecht worden aan wat eenmaal op zulke wijze vertaald werd en kan dit nog minder als beslissend argument door de verwerende partij gebruikt worden. Daarenboven antwoordde zijn echtgenote, volgens verzoeker, meer genuanceerd dan wat de verwerende partij blijkt voor te stellen aangezien ze op de vraag of de Mara's nog op zoek waren naar hen, antwoordde 'We weten niet of ze ons nog zoeken want we hebben geen contact meer met mensen uit Popotlan'. Verzoeker geeft aan dat Bernardo, zijn werkgever, niet afkomstig is uit Popotlan en daar ook niet woont, wat dus niet uitsluit dat er wel nog contact zou bestaan met hem. Verzoeker meent dat dit alles aantoon hoe de verwerende partij te werk ging, namelijk vertrekkende vanuit een bepaald standpunt en zoekende naar de elementen die dat standpunt zouden bevestigen, zonder zorgvuldig met alle elementen rekening te houden en te werk te gaan.

Met betrekking tot de noodzakelijke documenten heeft de verwerende partij het niet nodig geacht te vragen over welke 'noodzakelijke documenten' verzoeker het had toen hij uitlegde dat hij niet alles had kunnen meenemen tijdens hun verhuis naar het huis van zijn werkgever in januari 2010, gezien hij toch de belangrijkste documenten met zich had meegenomen, zoals het paspoort van alle gezinsleden, identiteitskaarten, geboortecertificaten en rijbewijs, dat die documenten ook bij het CGVS neergelegd werden en dat dit ook wordt bevestigd in de bestreden beslissing, dat hij het natuurlijk over andere belangrijke documenten had kunnen hebben toen hij dat incident van de niet-afgehaalde noodzakelijke documenten meldde tijdens het gehoor, maar de verwerende partij het toen niet nodig achtte te onderzoeken over welke documenten verzoeker het had, dat zij daarentegen het welk een zulk belangrijk element acht om het als argument in de bestreden beslissing aan te halen, dat dit dan ook nogmaals een voorbeeld van de onnauwkeurige en onzorgvuldige wijze is waarmee de verwerende partij de zaak onderzocht.

Voorts vindt verzoeker het opmerkelijk dat de verwerende partij zich slechts op enkele zaken concentreert en eruit afleidt dat zijn verklaringen en die van zijn echtgenote niet geloofwaardig zouden zijn, dat vertrouwend op haar stellingname de verwerende partij verder redeneert en de aanwezige elementen volledig blijkt te negeren zodat haar stellingname overeind kan blijven, doch dat vanuit het geheel van aanwezige elementen uit het gehoor volgt dat hij zijn vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade uitvoerig heeft uiteengezet, dat de verwerende partij deze elementen echter volledig negeert en enkel aandacht besteedt aan enkele randfenomenen, zoals het feit dat hij niet meer precies wist wanneer hij klacht was gaan indienen bij de politie of het feit dat het auto-ongeluk waarin hij gewond was geraakt nergens in de lokale media vermeld werd. Hij vervolgt dat het onderzoek gevoerd door het CGVS er op neer komt dat enkel deze elementen uit het relaas worden geselecteerd waarop twijfels rusten omtrent de geloofwaardigheid en niets meer, dat alle andere kanten van het relaas en alles wat geen problemen stelt aldus genegeerd wordt, hetgeen in strijd is met de fundamentele garanties die vereist worden door de nationale en Europese wetteksten en rechtspraak, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest *Yoh-Ekale de Belgische staat veroordeeld* heeft met name omdat de overheidsdiensten hebben nagelaten een aandachtig en nauwkeurig onderzoek te doen van de individuele situatie van de verzoeker teneinde te besluiten tot een gebrek aan risico in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van terugkeer naar Kameroen, dat in die zin het Europees Hof van Justitie op het vlak van de vereiste van een nauwkeurig onderzoek van de beschermingsvraag, recent waarborgen heeft herhaald die dergelijk onderzoek van elke asielaanvraag moeten omkaderen zoals voorzien in de Procedurerichtlijn, dat deze vereisten zich dan ook vertalen als 'deze verzoeken eerlijk en volledig behandelen' bevattende een analyse 'van de gevaren' in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Na citering van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij rechtstreeks bedreigd is geweest met dergelijke vervolging of schade in de zin van voormelde bepaling zodat dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, dat er geen redenen worden aangegeven door de verwerende partij dat die vervolging of die ernstige schade zich niet zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de hervorming van de beslissing van het CGVS betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde de vernietiging van de aangevochten beslissing en de terugzending van het dossier aan het CGVS voor een herverhoor teneinde bijkomend onderzoek te doen.

2.3. Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker:
- Artikel 'El Salvador murders fall slightly for 2013, but rising again'

2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. De Raad stelt vast dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet dient te worden geweigerd, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas met betrekking tot de afpersing en de bedreigingen door de Mara's.

Waar verzoeker stelt dat op grond van de algemene situatie mensen die een vast inkomen en familie in het buitenland hebben en waarvan wordt vermoed dat ze geld bezitten, moet worden besloten dat hij en zijn familie in de mate dat hij verschillende keren geweigerd heeft om verder te betalen, het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden

land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker op de DVZ verklaarde dat hij op 20 februari 2010 een klacht is gaan indienen bij de politie (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5) terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij op 20 januari 2010 een klacht is gaan indienen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verzoekers verklaring tijdens het gehoor op het CGVS dat hij zenuwachtig was op de dag van het gehoor op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 18), kan niet als verschoning aanvaard worden daar op de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij meer dan twee maanden wachtte alvorens een klacht neer te leggen en verzoeker geenszins opmerkte dat hij geen twee maanden doch slechts een maand wachtte en de vraag gewoon beantwoordde (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5). Bovendien verklaarde ook verzoekers vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS dat verzoeker op 20 februari 2010 een klacht ging indienen bij de politie (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 8). In zoverre verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift laat uitschijnen dat hij tijdens het gehoor op het CGVS een vergissing heeft gemaakt in de datum, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker meerdere malen aangaf op verschillende ogenblikken tijdens het gehoor dat hij een klacht ging indienen bij de politie op 20 januari 2010 (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). Verder wijst de Raad er op dat ook tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom verzoeker nog 3 weken gewacht heeft om klacht te gaan indienen en dat verzoeker ook op dat ogenblik geenszins opmerkte dat hij geen drie weken gewacht heeft doch langer en de vraag gewoon beantwoordde (gehoorverslag CGVS, p. 18). Indien verzoeker zich zou vergist hebben tijdens het gehoor op het CGVS, zoals hij beweert, kan verondersteld worden dat hij dit zou opmerken indien er gewezen wordt op de tijdsduur tussen het voorvallen van het laatste incident bij hem thuis en het neerleggen van de klacht. Bovendien werd verzoeker er op gewezen dat hij op het gehoor op de DVZ verklaarde dat hij op 20 februari een klacht is gaan indienen. De Raad stelt vast dat ook ter gelegenheid van deze opmerking niet aangeeft dat 20 februari 2010 de werkelijke datum van neerlegging van de klacht betrof en dat hij zich tijdens het gehoor op het CGVS vergist had, doch verklaart hij, naar aanleiding van voornoemde opmerking, dat hij de dag van het gehoor op de DVZ heel zenuwachtig was, waarmee hij lijkt aan te geven dat de op het gehoor op de DVZ aangegeven datum een vergissing zou betreffen. Verzoeker slaagt er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te ontkrachten.

2.7.2. Voorts is het uiterst bevreemdend dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ niet weet te preciseren welke groep Mara's geld eiste van hen (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5), terwijl hij op het CGVS verschillende malen aangeeft dat de Mara's die naar zijn huis kwamen en geld vroegen de Mara's 18 betrof (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Verzoekers opmerking ter gelegenheid van het gehoor op het CGVS dat hij op de DVZ gewoon gezegd heeft dat het de Mara's betrof zonder specifiek te zeggen dat het de Mara's 13 of 18 waren mist feitelijke grondslag nu in de vragenlijst duidelijk te lezen staat 'Ik en mijn gezin werden afgeperst. Een bende genaamd MS 3 of MS 18 eiste geld van ons'. Verzoeker kan desbetreffend niet dienstig verwijzen naar het eventuele gebrek aan nuance in de vragenstelling waardoor het niet duidelijk was of het de problematiek van de gedwongen rekrutering van zijn zonen betrof dan wel de bedreiging en afpersing die thuis gebeurde voor de afbetaling van de zogenaamde renta, gezien hij tijdens het interview op de DVZ duidelijk verklaarde, zoals reeds aangehaald, 'Een bende genaamd MS 3 of MS 18 eiste geld van ons', zodat verzoeker zelf verwees naar de problematiek van de afpersing en hierbij, op het ogenblik van het interview op de DVZ, aldus niet kon aangeven door welke groep Mara's zij afgeperst werden. Ook ter gelegenheid van de vraagstelling op het CGVS is duidelijk dat bij minstens één vraag overduidelijk gevraagd werd welke Mara's naar zijn huis kwamen om geld te vragen, waarop verzoeker duidelijk antwoordde 'De mara 18' (gehoorverslag CGVS, p. 13). In zoverre verzoeker nog wijst op zijn verklaring dat na de invoering van de anti-Mara's-Wet en het "mano-dura"plan 'degene met tatoeages zich meer achter de schermen bezig hielden omdat ze die tatoeages niet mochten laten zien, maar dan werden ze getatoeëerd aan de binnenzijde van hun onderlip waardoor de overheid ze niet kon herkennen', dat dit ook wordt bevestigd door het document Refworld toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze deze verklaring zou moeten aantonen waarom hij op de DVZ niet kon aangeven door welke groep Mara's de afpersing gebeurde, terwijl hij dit duidelijk welk kon ter gelegenheid van het gehoor op het CGVS.

2.7.3. Verder stelt de Raad vast dat het relaas van verzoeker op enkele cruciale punten niet overeenstemt met dat van zijn echtgenote. Verzoeker verklaart immers dat zijn gezin op 25 september 2009 bezoek kreeg van enkele personen, dat deze personen stelden dat verzoeker hen 50 dollar per week moest betalen, dat hij op dat ogenblik zei geen geld te hebben, dat de personen aangaven terug

te komen, dat een christelijk vrouw kwam, dat ze dan een eerste keer 50 dollar betaald hebben (gehoorverslag CGVS, p. 10), dat ze vervolgens drie of vier keer opeenvolgend 50 dollar betaald hebben in de maand november (gehoorverslag CGVS, p. 18), dat hij op 23 december een ongeluk had, dat op 26 of 27 december opnieuw iemand kwam aankloppen en vroeg om het geld dat hij al twee weken schuldig was, dat hij zei dat hij niet kon gaan werken door het ongeluk, dat de personen stelden dat hij familie in het buitenland had en hij nu 150 dollar moest betalen, dat hij maar 15 dollar in huis had, dat hij dit betaalde en de personen verklaarden later terug te komen (gehoorverslag CGVS, p. 10), dat hij het geld heeft geleend en dan betaald (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 18), dat ze rond nieuwjaar met het idee speelden om het land te verlaten, dat ze zijn gaan schuilen in de woning van zijn werkgever, dat de personen vervolgens zagen dat hun woning leegstond en naar hem kwamen vragen op zijn werk, dat hij gestopt is met werken, dat zijn vrouw ook stopte met werken en zijn kinderen niet terug naar school gingen na de vakantie in januari, dat hij op 20 januari 2010 klacht ging neerleggen bij de politie, dat ze voor vertrek nog documenten moesten ophalen bij hem thuis doch dat de buurvrouw hen waarschuwde dat ze moesten weggkomen en ze terug vertrokken, dat ze vervolgens begonnen zijn aan de vlucht (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verzoekers echtgenote verklaart echter dat er op 25 september 2009 enkele mannen kwamen aankloppen, dat ze renta van wekelijks 50 dollar kwamen opeisen, dat ze het drie à vier keer wekelijks betaald hebben vanaf eind september, dat ze het daarna niet meer konden geven, dat haar man een ongeluk had op 23 december 2009, dat ze de 26 of 27ste opnieuw kwamen aankloppen omdat ze al die weken niet voldaan hadden aan de renta en nu 150 dollar eisten, waarop haar man aangaf dat hij enkel 15 dollar had, dat ze doodsb bedreigingen uitspraken, dat haar man bij zijn werkgever ging lenen teneinde te betalen, dat ze vanaf dan 150 dollar dienden te betalen, dat rond nieuwjaar er gesproken werd met de familie in België en met de werkgever van verzoeker, dat laatstgenoemde hen onderdak als schuilplaats gaf terwijl de familie het geld zou trachten te verzamelen om hen uit El Salvador weg te halen, dat ze eind januari is gestopt met werken omdat ze bij de werkgever van haar man ging wonen en dat ook haar man niet meer kon gaan werken omdat ze reeds naar hem kwamen vragen, alsook dat de kinderen niet meer naar school gingen, dat op 20 februari 2010 haar echtgenoot klacht ging neerleggen bij de politie, dat ze een dag later het nieuws kregen dat ze naar België konden komen, dat zij ondertussen bij de werkgever van haar man verbleef, dat op een dag haar man naar Popotlan ging om kledij op te halen doch de buurvrouw zei dat de bandieten wisten dat hij klacht had neergelegd bij de politie (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 7-9). Hoewel het relaas van verzoeker en dat van zijn echtgenote in grote lijnen overeenstemt, zijn er incoherenties en tegenstrijdigheden op te merken en dit met betrekking tot cruciale elementen in het relaas. Verzoeker gaf immers aan dat er niet onmiddellijk betaald werd na het eerste bezoek doch dat er drie à vier keer betaald werd in november en dat een christelijke vrouw aan hun deur stond. Het is niet aannemelijk dat gelet op de vrees die verzoeker en zijn gezin koesterde voor hun leven naar aanleiding van de afpersing en de bedreiging door de Mara's, verzoekers echtgenote niet zou weten of minstens verzoeker haar niet op de hoogte heeft gebracht van het verloop van de gebeurtenissen - te meer gelet op het feit dat verzoekers echtgenote zelf verklaarde dat ze uitleg vroeg aan haar man toen de mannen weg waren op 25 september 2009 (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 8) - zodat het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote verklaart, in tegenstelling tot verzoeker, dat ze drie à vier maal betaalden vanaf eind september en dat zij geen melding maakt van een christelijke vrouw die het geld kwam ophalen. Het feit dat verzoekers vrouw niet aanwezig was in huis of in dezelfde kamer wanneer de personen langskwamen, doet aan voorgaande geen afbreuk, daar verondersteld kan worden dat verzoeker zijn vrouw op de hoogte stelde van de gebeurtenissen of toch minstens van de al dan niet gepresteerde betalingen. Immers gezien de echtgenote van verzoeker op de hoogte is van de afbetalingen, van het aantal, het bedrag en de periodiciteit van deze renta, kan aangenomen worden dat zij ook op de hoogte zou zijn van de periode waarin deze betalingen al dan niet gebeurden, indien het relaas op enige waarheid berust. Gelet op de beweerdde geuite doodsb bedreigingen bij niet betaling, zijn de ogenblikken waarop al dan niet kon betaald worden een cruciaal element in het relaas van verzoeker en zijn echtgenote, zodat een incoherentie op dit vlak in ernstige mate de geloofwaardigheid ondermijnt.

2.7.4. Ook in het door verzoeker geschetste tijdsverloop sinds het incident dat plaatsvond op 26 of 27 december 2009 zijn er onduidelijkheden en incoherenties. Zo verklaart verzoeker dat hij niet meer exact weet wanneer hij in het huis van zijn werkgever is gaan wonen maar dat het in januari 2010 was (gehoorverslag CGVS, p. 17), dat hij er maar korte tijd verbleef, meer bepaald een twee à drie tal weken (gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat hij op geen andere plaatsen is ondergedoken (gehoorverslag CGVS, p. 5). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde in april 2010 te zijn vertrokken uit El Salvador (gehoorverslag CGVS, p. 20) en hij verklaarde dat hij in januari 2010 bij zijn werkgever introk, is het zeer bevreemdend dat hij verklaarde slechts een twee à drie tal weken te hebben verbleven bij zijn werkgever. Gelet op het ondergedoken leven uit vrees voor zijn leven naar aanleiding van geuite doodsb bedreigingen, kan verwacht worden dat men consistente verklaringen kan afleggen over de tijd

die men ondergedoken diende te leven, waarbij de notie '2 à 3 tal weken' geenszins in overeenstemming te brengen is met een periode van meer dan twee maand, namelijk van januari 2010 tot begin april 2010.

Waar verzoeker verwijst naar de lange tijd die al verlopen is sinds de gebeurtenissen en meent dat de verwerende partij hiervan gebruik maakt om hem doelbewust gebrekkige verklaringen te laten uitspreken zonder daarop dieper in te gaan of hem te confronteren, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zelf een anderhalf jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen. Voorts kan gelet op het feit dat verzoeker verklaarde onder te duiken bij zijn werkgever uit vrees voor zijn leven, verwacht worden dat verzoeker, ook na een zeker tijdsverloop, ongeveer de duur van zijn verblijf op het onderduikadres kan weergeven, waarbij het verschil tussen een '2 à 3 tal weken' en meer dan twee maand, bezwaarlijk kan aanzien worden als een klein verschil. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker de verklaringen dat hij een twee à drie tal weken ondergedoken leefde en de verklaring dat hij in januari 2010 bij zijn werkgever introk, geen ander onderduikadres had en begin april 2010 vertrok uit El Salvador, allemaal aflegde op het zelfde ogenblik, namelijk tijdens het gehoor voor het CGVS, zodat een inconsistentie niet kan te wijten zijn aan een eventueel tijdsverloop tussen verschillende gehoren. Voorts wenst de Raad er op te wijzen dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal verplicht de aandacht van de asielzoeker te vestigen op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen.

2.7.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de Mara's 18 hen nog steeds zouden zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 20), terwijl de echtgenote van verzoeker verklaart dat zij niet weten of ze nog gezocht worden (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 12). Het is weinig aannemelijk dat verzoeker zou weten dat de Mara's hen nog steeds, anno 2014, zouden zoeken terwijl zijn echtgenote hier niet van op de hoogte is, daar kan verwacht worden dat verzoeker zijn echtgenote omtrent een dergelijke belangrijk element, zijnde de actualiteit van hun vrees bij terugkeer naar El Salvador, op de hoogte zou hebben gebracht. Betreffende verzoekers opmerking dat geen blind vertrouwen kan gesteld worden in de vertalingen doordat het gehoor in moeilijke omstandigheden is verlopen, wijst de Raad er op dat de advocaat van de echtgenote van verzoeker inderdaad opmerkingen maakte op het einde van het gehoor, doch geenszins met betrekking tot de verklaringen aangaande het feit of zij nog steeds gezocht werden door de Mara's in hun land van herkomst. Ook uit het gehoorverslag naar aanleiding van het gehoor van verzoeker blijkt dat zijn advocaat nog enkele opmerkingen maakte, doch eveneens geenszins met betrekking tot de verklaringen aangaande het feit of zij nog steeds gezocht werden door de Mara's in hun land van herkomst. Uit beide gehoorverslagen blijkt geenszins dat er tolk- of vertaalproblemen opdoken naar aanleiding van deze vragen. Bovendien bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn echtgenote aangaf dat zij niet wisten of ze hen nog zoeken. Verzoekers kritiek en verduidelijking omtrent het al dan niet hebben van contact met mensen in het herkomstland, is niet dienstig ter weerlegging van de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou weten dat de Mara's hen nog steeds, anno 2014, zouden zoeken terwijl zijn echtgenote hier niet van op de hoogte is, daar kan verwacht worden dat verzoeker zijn echtgenote omtrent een dergelijke belangrijk element op de hoogte zou hebben gebracht.

2.7.6. Ten overvloede duidt de Raad er nog op, betreffende het auto-accident, dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aangaf te menen dat het incident te maken had met de regeling die getroffen werd tussen Wilfredo en de Mara's en dat het niet met hem persoonlijk iets te maken had en verzoeker geenszins dit element aanbrengt als ondersteuning van zijn vrees, doch wel als omstandigheid waardoor hij de gevraagde renta niet kon betalen (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 15).

2.8. Waar verzoeker meent dat de verwerende partij vertrokken is vanuit een bepaald standpunt en gezocht heeft naar elementen die dat standpunt zouden bevestigen, stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote enkel kan worden afgeleid dat zij op grondige wijze werden ondervraagd over de verschillende aspecten van hun asielrelaas, dat uit de gehoorverslagen geenszins een vorm van vooringenomenheid in hoofde van de protection officer blijkt.

2.9. Voorts wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal, noch de Raad verplicht is om de voor verzoeker positieve elementen of elementen in zijn voordeel op te nemen in de beslissing, noch dat hij alle negatieve dient op te nemen, doch enkel deze elementen die de bestreden beslissing kunnen dragen. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu geen aandachtig, eerlijk, volledig en nauwkeurig onderzoek werd gedaan naar zijn individuele situatie en naar de gevaren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker meent dat enkel aandacht wordt besteed

aan randfenomenen, kan hij niet worden gevolgd daar onder andere gewezen wordt op incoherenties in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende cruciale elementen.

2.10. Gelet op hetgeen voorafgaat, is artikel 57/7bis (thans 48/7) van de vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.11. Wanneer zoals in casu geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. Betreffende de rekrutering door de Mara's stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) loopt.

Immers berust verzoekers verklaring dat zijn zonen gerekruteerd zouden worden enkel en alleen op een vermoeden daar er geen enkele aanwijzing is dat zij gerekruteerd zouden worden. De Mara's zouden hen op één uitzondering na, waarbij verzoeker is tussengekomen na bedreigingen aan het adres van een zoon (gehoorverslag CGVS, p. 12), nooit persoonlijk hebben benaderd. Volgens verzoekers verklaringen zouden de Mara's naar de scholen komen om jongens te rekruteren, maar zouden ze nooit geweld hebben gebruikt tegen zijn zonen en werden zijn zonen nooit direct benaderd (gehoorverslag CGVS, p. 11,12). Ook volgens verzoekers echtgenote zijn hun twee jongste zonen nooit bedreigd geweest toen ze nog in Cuscantancingo woonden (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 11). Verzoeker verklaarde dat zijn zonen ouder werden, een mogelijk doelwit en dat ze daarom zijn verhuisd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook verzoekers echtgenote verklaarde dat eens hun twee andere kinderen de leeftijd naderden van adolescent zij vreesden dat ze dezelfde problemen zouden krijgen (als de oudste zoon) en dat hun kinderen zouden gerekruteerd worden (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 7). Deze verklaringen stoelen op een hypothese, namelijk dat de twee jongste zonen gerekruteerd zouden kunnen worden gelet op hun leeftijd, doch laat verzoeker en zijn echtgenote na dit concreet aannemelijk te maken voor hun zoons. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Mara's jongeren rekruteren maar dat dit voornamelijk arme, dakloze en marginale jongeren betreft. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet kan afgeleid worden dat voorgaande voor hun gezin opgaat daar zij verklaarden een job te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 22) en dat hun kinderen naar school gingen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Behalve de leeftijd van de zonen, haalden verzoeker noch zijn echtgenote enig element aan dat hun vrees of het risico zou kunnen ondersteunen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat er geen pogingen tot rekrutering zijn geweest in San Salvador (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Waar verzoeker van mening is dat op grond van de algemene situatie voor jonge adolescenten in de steden van El Salvador moet worden besloten dat hij en zijn familie in de mate dat hij zijn drie zonen van de Mara's geëcarteerd heeft, het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, herhaalt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.15. De documenten die verzoeker te gelegenheid van zijn asielprocedure voorlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten en paspoorten van verzoeker,

verzoekers echtgenote en hun twee zonen A.I. en I.A., alsook hun geboortecertificaten tonen de identiteit aan, doch deze worden niet betwist. Het rijbewijs toont aan dat het verzoeker toegelaten is met een wagen te rijden maar toont zijn problemen niet aan, de vliegtuigtickets bevestigen de aankomstdatum in België, wat ook niet betwist wordt. Verder houdt de brief gericht aan de DVZ geen verband met verzoekers problemen.

2.16. Voor zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen, moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn en een minimumniveau aan intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimumniveau van organisatie bezitten.

Verzoeker voegt ter ondersteuning een artikel toe van 14 januari 2014 'El Salvador Murders Fall Slightly for 2013, but Rising Again'.

Hoewel de Raad niet ontkent dat er in El Salvador gewelddadige criminele groeperingen werkzaam zijn, kan er niet gesteld worden en maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat deze problemen over het hele grondgebied het niveau bereiken van een intern of internationaal gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

Verzoeker toont aldus niet middels concrete objectieve informatie aan dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven of de persoon van een burger.

2.17. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.19. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.20. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd."

Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER